

Arrest

nr. 260 655 van 14 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 12 november 2020 diende hij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 november 2020 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verklaarde dat hij Afghanistan in 2015 verliet. Na een doorreis in verschillende landen diende hij een verzoek om internationale bescherming in, in Duitsland. Zijn verzoek werd afgewezen. Verzoeker

verklaarde dat hij alsnog 5 jaar in Duitsland verbleef, alvorens naar Frankrijk door te reizen, waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij wachtte echter het resultaat niet af, doch besloot om na 20 dagen door te reizen naar België. In België diende hij eveneens een verzoek om internationale bescherming in, maar door België werd hij overgedragen aan Duitsland. Op 10 november 2020 besloot hij echter om terug naar België te keren.

Uit een vingerafdrukkenonderzoek in het Eurodac-systeem bleek dat verzoeker op 1 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Hongarije. Op 15 oktober 2015 diende hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in, en tevens op 2 oktober 2019 in Frankrijk. Op 22 oktober 2019 diende hij ook in België nog een verzoek om internationale bescherming in, doch onder de alias M.S.. Verzoeker werd door België overgedragen naar Duitsland.

Op 23 november 2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op basis van artikel 18(1) van de Verordening 604/2013 (hierna: de Dublin III verordening).

Op 27 november 2020 weigerden de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek. Ze verzochten daarbij om meer informatie.

Op 8 december 2020 werd een herzieningsverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

Op 9 december 2020 stemden de Duitse autoriteiten in met het terugnameverzoek.

Op 4 januari 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: S.

geboortedatum: X

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M.S., verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, diende op 12.11.2020 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft gehad.

Op 20.11.2020 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in 2015 Afghanistan verliet en via Iran en Turkije Bulgarije bereikte. Hij verklaarde dat hij via Servië, Hongarije en Oostenrijk doorreisde naar Duitsland. Volgens zijn verklaringen diende hij er een verzoek om internationale bescherming in, maar werd zijn verzoek afgewezen. Hij verklaarde dat hij in Duitsland in een eigen appartement verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij 5,5 jaar bleef in Duitsland en daarna doorreisde naar Frankrijk. Naar eigen zeggen diende hij er een verzoek om internationale bescherming in, maar wachtte hij de beslissing niet af en reisde hij 20 dagen na aankomst door naar België. De betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming indiende, maar door België werd overgedragen aan Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij enige tijd in Duitsland bleef en rond 10.11.2020 met de taxi naar België kwam.

Het administratief dossier van de betrokkene bevestigt dat hij al eerder in België een verzoek om internationale bescherming indiende en door België aan de Duitse autoriteiten werd overgedragen in het kader van de Dublinprocedure.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 01.07.2015 in Hongarije een verzoek om internationale bescherming indiende, op 15.10.2015 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, op 02.10.2019 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en op 22.10.2019 in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België op 24.10.2019 verklaarde de betrokkene M. S. te heten. Bij zijn volgend verzoek op 12.11.2020 verklaarde de betrokkene R. A. te heten. Aangezien hij geen originele identiteitsdocumenten voorlegde, werd zijn geregistreerde naam niet gewijzigd.

Op 23.11.2020 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op basis van artikel 18(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 27.11.2020 weigerden de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek. Ze verzochten daarbij meer informatie te verstrekken over de whereabouts van de betrokkene tussen het moment dat hij door België aan Duitsland werd overgedragen in februari 2020 en het moment dat hij in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 08.12.2020 werd tot de Duitse autoriteiten een herzieningsverzoek gericht met de gevraagde informatie en op 09.12.2020 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Duitse autoriteiten gaven daarbij aan dat hij in Duitsland gekend is als M. S., geboren op 10.03.1993 en met de Afghaanse nationaliteit; W. A. S, geboren op 27.07.1997 en met de Afghaanse nationaliteit; en R. A. geboren op 27.07.1997 en met de Afghaanse nationaliteit.

De betrokkene werd op 20.11.2020 gehoord en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn halfbroer R. S. in België verblijft. Hij gaf ook aan dat hij twee neven heeft die illegaal in Duitsland verblijven en een neef heeft die legaal in het Verenigd Koninkrijk woont. Hij verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat zijn halfbroer er woont en Afghanen een kans hebben om in België te werken. Met betrekking tot een overdracht verklaarde hij dat hij er zes jaar was, maar geen documenten kreeg. Hij gaf aan dat hij niets verkeerd deed in Duitsland en geen boete kreeg, maar een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. De betrokkene verklaarde ook dat je in Duitsland een kamer moet huren om te kunnen werken. De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 09.12.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat hij een negatieve beslissing kreeg in Duitsland. Hij verklaarde dat hij er zes jaar bleef, maar geen documenten kreeg. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een

individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, "Country Report: Germany – 2019 update", laatste update in 2020, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (blz. 44). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 73).

De betrokkene verklaarde dat hij in een eigen appartement verbleef in Duitsland. Verzoekers moeten eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 81-82). Zodra deze verplichting stopt, worden zij ondergebracht in collectieve opvangcentra (blz. 88). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 89-90, 92). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen. Het rapport meldt dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde (blz. 92).

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland, zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 60). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", blz. 73).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat Afghanen in België een kans hebben om te werken. Met betrekking tot de toegang tot arbeid geeft het AIDA-rapport aan dat verzoekers kunnen werken nadat zij niet meer in een initieel opvangcentrum verblijven. Er worden nog verdere beperkingen gemeld (blz. 94-95). Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding, maar maakt melding van praktische problemen (blz. 97). We erkennen dat het AIDA-rapport melding maakt van moeilijkheden op het gebied van toegang tot arbeid, maar concluderen op dat op basis van het rapport niet kan worden besloten dat verzoekers volledig de toegang wordt ontzegd tot arbeid. De genoemde moeilijkheden zijn onzes inziens niet van dien aard dat een overdracht zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn halfbroer er woont. Met betrekking tot zijn verklaringen in verband met zijn in België verblijvende halfbroer merken we met betrekking tot de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland de verantwoordelijkheid heeft aanvaard voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet heeft verzocht het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit om redenen van hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer of zus, of ouder, of indien dat kind, die broer of zus, of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer of zus, of ouder, wettelijk in die lidstaat moet verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind, de broer of zus, of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij vereniging wensen. We wensen erop te wijzen dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van de betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand en er geen elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat artikel 16(1) in dit geval van toepassing zou zijn. Verder zijn we evenmin in het bezit van een schriftelijke verklaring van de halfbroer van de betrokkene inzake

afhankelijkheid en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk moeten worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Voorts wensen we in verband met het bovenstaande te herhalen dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (blz. 97). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4).”

Op 29 maart 2021 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Duitsland een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielpprocedure

9 May 2019 | CoE-CPT – Council of Europe - European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment

Germany

Report on treatment of foreign nationals during a removal operation to Afghanistan by air based on visit from 13 to 15 August 2018 (legal aspects; transport to airport; execution of removal and handover; use of force; complaints and monitoring; conditions at centre for predeportation detention)

Report to the German Government on the visit to Germany carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 13 to 15 August 2018 [CPT/Inf (2019) 14] (Special or Analytical Report, English) possibility for persecuted groups of persons to move to another safe region within Afghanistan (i.e. an internal flight alternative) is generally not available in Kabul.²² By letter of 11 October 2018, the German authorities indicated that, while the above- mentioned UNHCR eligibility guidelines are being taken into account by the Federal Office for Migration and Refugees in the context of the asylum [...] procedure, there was no need to change the current assessment. 14.

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2009110/2019-14-inf-eng.docx.pdf>

Terwijl dit niet het geval is in België.

April 2019 | ECRE – European Council on Refugees and Exiles

Germany

Report of fact finding mission on the situation in reception centres (asylum, Dublin and return procedure; freedom of movement; education and employment; health care; other topics)

The AnKER centres; Implications for asylum procedures, reception and return (Special or Analytical Report, English)

The AnKER centres; Implications for asylum procedures, reception and return

Bericht einer Fact-Finding-Mission zur Lage in Aufnahmезentren (Asylverfahren, Dublin und Ruckkehr; Bewegungsfreiheit; Bildung und Beschäftigung; medizinische Versorgung; weitere Themen)

While the asylum procedure is under federal responsibility, reception and return fall within the competence of Federal States. [...] The Federal State of Mecklenburg-Vorpommern is reportedly also planning to set up similar centres, albeit without using the “AnKER” label: NDR, ‘Schnellere

Asylverfahren ohne "Ankerzentrum", 9 April 2019, available in German at: <https://bit.ly/2ZtUoI1>. <https://bit.ly/2ZtUoI1> [https://bit.ly/2ZtUoI1] 6 CHAPTER I: ASYLUM PROCEDURE, DUBLIN AND RETURN IN AnKER CENTRES 1. [...] the recast Asylum Procedures Directive, which allow professionals from government authorities or from specialised services of the State to provide such information. [...] Return The AnKER model launched on 1 August 2018 in Bavaria reflects a clear Bavarian Ministry of Interior policy to establish a link between the asylum procedure and the return of rejected asylum seekers. [...] In light of these observations, ECRE makes the following recommendations: Asylum procedure 1.

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/anker_centres_report.pdf

Refugees in eastern Germany '10 times more likely' to be hate crime victims: report

<https://www.thelocal.de/20190227/report-refugees-in-the-former-east-are-ten-times-more-likely-to-be-victims-of-hate-crimes>

Violence against refugees in Germany drops dramatically

Refugees and refugee homes are still attacked nearly every day in Germany — but the figures dropped significantly last year. Left-wing politicians blame both the AfD and Angela Merkel's party for stirring up hatred.

<https://www.dw.com/en/violence-against-refugees-in-germany-drops-dramatically/a42768428>

Terwijl dit niet het geval is in België.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.

Dat dit middel gegrond is.

Vooreerst betwist verzoeker dat hij in Duitsland in de mogelijkheid zal worden gesteld om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met de gepaste opvangmogelijkheden. Om zijn standpunt te staven verwijst hij enkel naar een aantal summiere uittreksels uit algemene rapporten van 2019, die betrekking hebben op de verwijdering van Afghanen, het oprichten van asielcentra en over het feit dat er de laatste jaren minder geweld is ten aanzien van vluchtelingen. Hij meent hieruit een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen afleiden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.(...)”

Verzoeker betwist dat de motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM afdoende is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zeer uitvoerig gemotiveerd is. Zo motiveert de bestreden beslissing specifiek in het licht van artikel 3 van het EVRM wat volgt:

“Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 09.12.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat hij een negatieve beslissing kreeg in Duitsland. Hij verklaarde dat hij er zes jaar bleef, maar geen documenten kreeg. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, "Country Report: Germany – 2019 update", laatste update in 2020, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (blz. 44). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 73).

De betrokkene verklaarde dat hij in een eigen appartement verbleef in Duitsland. Verzoekers moeten eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 81-82). Zodra deze verplichting stopt, worden zij ondergebracht in collectieve opvangcentra (blz. 88). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 89-90, 92). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen. Het rapport meldt dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde (blz. 92).

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland, zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 60). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", blz. 73).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat Afghanen in België een kans hebben om te werken. Met betrekking tot de toegang tot arbeid geeft het AIDA-rapport aan dat verzoekers kunnen werken nadat zij niet meer in een initieel opvangcentrum verblijven. Er worden nog verdere beperkingen gemeld (blz. 94-95). Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding, maar maakt melding van praktische problemen (blz. 97). We erkennen dat het AIDA-rapport melding maakt van moeilijkheden op het gebied van toegang tot arbeid, maar concluderen op dat op basis van het rapport niet kan worden besloten dat verzoekers volledig de toegang wordt ontzegd tot arbeid. De genoemde moeilijkheden zijn onzes inziens niet van dien aard dat een overdracht zou leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen."

Met de loutere verwijzing naar enkele summiere en weinig zeggende uittreksels uit algemene rapporten van 2019 weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing die gebaseerd zijn op geactualiseerde rapporten.

In zoverre verzoeker vreest dat hij zal worden teruggestuurd naar Afghanistan wijst de Raad erop dat Duitsland, net als België het non-refoulement beginsel dient te respecteren. Dit wordt overigens ook in

de bestreden beslissing gemotiveerd. Duitsland zal aldus de veiligheidssituatie op heden dienen te beoordelen. Er is geen enkele concrete aanwijzing dat Duitsland op heden nog steeds op dezelfde manier zal handelen als in 2019. Verzoeker brengt niet de minste indicatie aan hiervoor. Hoe dan ook werd verzoeker reeds in 2019 aan Duitsland overgedragen en werd hij niet uitgewezen. Hij verklaarde immers zelf dat hij enige tijd in Duitsland verbleef doch dat hij rond 10 november 2020 besloot om een taxi naar België te nemen.

Het uittreksel over de asielcentra stelt enkel dat de asielprocedure, de opvang van vluchtelingen en de terugkeer van vluchtelingen een federale bevoegdheid is. Verder valt te lezen dat de deelstaat Mecklenburg-Vorpommern asielcentra wenst op te richten zonder gebruik te maken van het "ANKER" label. Dit zegt geheel niets over de opvang van asielzoekers. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel moment verklaard dat hij problemen kende i.v.m. opvang.

Wat verzoeker met het laatste uittreksel beoogt aan te geven is allerm minst duidelijk. Het zeer korte uittreksel stelt dat het geweld tegen vluchtelingen in Duitsland daalt. Hoe dan ook heeft verzoeker nooit verklaard het slachtoffer te zijn geweest van geweld in Duitsland of gefrondeerd te zijn geweest met geweld.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Duitse autoriteiten wat betreft de asielprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt.

Te raadplegen op:

<http://nethumanitaires.wordpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-des-demandeurs-dasile-refoules-en-libye/>

Een uitwijzing van verzoekster naar Duitsland is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentieinternationaal/U_KSC_2012_0272_Judgment.pdf

Met de individuele aspecten bedoelt verzoeker dat zijn familieleden in België wonen. Verzoeker heeft zijn halfbroer in België van wie hem moreel en materieel afhankelijk is.

Verweerder kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en dat ze door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. Verweerder moet rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met de mentale problemen van verzoeker.

Dat dit middel gegrond is.”

Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, blijkt dat de bestreden beslissing zeer uitvoerig gemotiveerd is. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden werd wel degelijk rekening gehouden met zijn individuele situatie, zoals met zijn verklaringen dat hij een halfbroer heeft in België. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont dit aan. Daarnaast werd ook onderzocht hoe de situatie is voor Dublin terugkeerders naar Duitsland. De bestreden beslissing bevat zeer concrete motieven die onder meer gebaseerd zijn op geactualiseerde rapporten. Met zijn zeer summiere nietszeggende opmerkingen dat een uitwijzing naar Duitsland een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de zeer concrete motieven van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat België garanties diende te vragen aan Duitsland, kan hij niet gevolgd worden. Verzoeker heeft geen kwetsbaar profiel en heeft evenmin verklaard bijzondere procedurele noden te hebben. Enkel in dergelijke gevallen voorziet artikel 32 van de Dublin III verordening dat er garanties worden gevraagd of dat de betrokken lidstaat op zijn minst wordt geïnformeerd over de toestand van de verzoeker. *In casu* volstaat het dat de Duitse autoriteiten 7 dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht. Dit staat overigens ook aangegeven in de bestreden beslissing. De verwijzing naar een artikel dat betrekking heeft op een onderhoud met Libische vluchtelingen die werden uitgewezen is niet relevant *in casu*. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden.

Waar verzoeker tot slot stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn mentale problemen, volstaat het op te merken dat verzoeker nooit verklaard heeft dat hij mentale problemen had. Integendeel hij verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Hij brengt evenmin het minste begin van bewijs bij van dergelijke mentale problemen. Wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker bevat de bestreden beslissing overigens ook zeer concrete motieven, zodat verzoeker geenszins kan stellen dat hier geen aandacht aan werd besteed.

De vage argumentatie van verzoeker laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU